

[Alsing Andersen.]

situationen i den forløbne Tid, kan man ikke sige det samme om Prisforholdenes Udvikling. Det er saa meget beklageligere, som Forudsætningen for det i sin Tid gennemførte Lønstop hos alle de samarbejdende Partier var, at Priserne paa de vigtigste Varer kunde holdes dog saa nogenlunde i Ro. Det er gaaet anderledes. Derfor er særlige Foranstaltninger nu blevet nødvendige. Det har faaet Udtryk gennem det Lovforslag til Ændring af Prisloven, som forleden Dag behandledes her, og gennem andre Foranstaltninger, som Regeringen er ved at sætte i Værk — jeg kan herom henholde mig til, hvad mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, udtalte ved Prislovens første Behandling —, og skulde yderligere Foranstaltninger blive paakrævet for, at Regeringen kan gennemføre sin Politik paa dette Omraade, kan den højtærede Handelsminister regne med vor Støtte dertil.

Vi underkender ikke, at Erhvervene maa have deres Omkostninger dækket i rimeligt Omfang og have en rimelig Fortjeneste, men Hensynet til Forbrugerne og de afgørende Samfundshensyn, der er Tale om i denne Forbindelse, maa ikke glemmes for Hensynet til Erhvervene. Herom er utvivlsomt ogsaa det store Flertal af Erhvervenes Folk enige, men desværre har vi oplevet Eksempler paa, at den gode Vilje til at indordne sig under dette Hensyn har manglet hos adskillige. Fordømmelsen af disse Tilfælde er almindelig; de Domme, der er afsagt over dem, har nu og da til Gengæld været for almindelige. Vi haaber imidlertid, baade at Priskontrolraadet nu har gjort tilstrækkelige Erfaringer om, hvad der er nødvendigt, og at alle vil have forstaaet, at Timen nu er inde til at vise national Disciplin eller blive sat udenfor.

Jeg vil i Fortsættelse af dette udtale min dybeste Beklagelse over, at vi netop i en Tid som denne skal opleve at se et velstaaende Firmas velstaaende Ledere søge at berige sig ved direkte Vareforfalskning. Det er saa beskæmmende, at jeg ikke skal uddybe det. Resten maa Domstolene om. Men Sagens Eftervirkninger maa vi beskæftige os med her i Rigsdagen. Den højtærede Indenrigsminister har taget Spørgsmaalet om Levnedsmiddelkontrol op til Behandling. Vi kan vel derfor vente et Lovforslag om en Nyordning paa dette Omraade. Der er sikkert Enighed om, at det maa være en af de Ting, som denne Rigsdagssamling bringer i Orden.

Denne Sag har faaet en Udløber ved den Belysning, der er kastet over Statskontrol-

lens Virksomhed. Den højtærede Landbrugsminister har iværksat en Undersøgelse af hele Forholdet. Jeg finder det rimeligt at afvente denne Undersøgelsses Resultat, idet jeg udtaler Forvisningen om, at Undersøgelsen vil skabe fuld Klarhed, saaledes at man paa Grundlag heraf kan drøfte, hvilke Ændringer der vil være nødvendige for, at denne Institution virkelig kan svare til sit autoritative Navn.

Hos alle Lønmodtagere er det blevet hilst med Glæde, at den højtærede Statsministers Tale ved Rigsdagens Aabning bebudede Lovforslag om en særlig Pristalsregulering af Lønningerne. Arbejderne er ganske klar over, at de ikke kan undgaa at føle noget af det økonomiske Tryk, der tynger Samfundet som saadant, men jeg har ogsaa Lov til at sige, at Arbejderhjemmenes Kvinder og Mænd med Ro og Værdighed har taget deres Del af Tidens Byrder. Ved at acceptere den nye Retsstilstand paa Arbejdsmarkedet, som Loven om Arbejdsforhold er Udtryk for, har de vist deres Forstaaelse af, hvad Tiden kræver. De ved, at fuld Udligning i Forhold til Prisstigningen ikke kan forlanges. De ved, at Talen om Inflation ikke er en tom Trusel, og at en Inflation vilde ramme dem og alle andre Smaahjem haardt, men de ved ogsaa, at Priserne fortsatte deres Løb opad, efter at Lønstoppet var gennemført, og det skal slaas fast, at siden Maj 1940 er det ikke Lønningerne, der har betydet den største Fare for Inflation.

Naar vi taler om Løn og Priser, vil jeg ogsaa minde om, at Professor Axel Nielsen i „Sparekassetidende“ for 15. Juli i Aar skrev følgende Linier, som jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere:

„Ejendommeligt er det at se, hvorledes enkelte holder lange Foredrag om det skadelige i Lønstigning, men ganske glemmer, at det var Landbrugsvarerne, der først sattes i Vejret her i Landet.“ Det er Ord, som det er værd at mærke sig.

Lønkendelsen af 20. August maatte naturligvis fremkalde dyb Skuffelse i Arbejderhjemmene. For Arbejderlønningerne betød denne Kendelse, at der kun var opnaaet Dækning for 42 pCt. af den indtil da konstaterede Prisstigning. I Øjeblikket vil Dækningen ganske afgjort være mindre endnu. Hvad det betyder, vil enhver kunne forstaa. Samfundet har Grund til at føle Beundring over for Husmødrene i de hundrede Tusinde Smaahjem i deres daglige Kamp for at faa Husholdningsspengene til at slaa til, og Samfundet har Grund til at